

РЕШЕНИЕ № 495

гр. София, 13 юни 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание, проведено на 14 октомври, две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

2. ПЛАМЕН ПЕТКОВ

при участието на секретаря **РУМЯНА ВИДЕНОВА**

в присъствието на прокурора **КРАСИМИРА КОЛОВА**

изслуша докладваното от съдията **ПЛАМЕН ПЕТКОВ**

касационно дело № 2328 / 2011 година

Касационното производство е образувано по протест от прокурор при Апелативна прокуратура – гр. Пловдив, против решение № 102 от 21. 07. 2011 год., постановено по ВНОХД № 282 / 2011 год. по описа на Апелативен съд – гр. Пловдив, с което е била потвърдена присъда № 118 от 25. 03. 2011 год. постановена по НОХД № 12 / 2011 год. по описа на Окръжен съд – гр. Стара Загора.

В касационният протест по същество се релевират доводи, за наличие на касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, като се прави искане атакуваното решение да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание, от друг състав на същия съд.

Представителят на Върховната касационна прокуратура поддържа частично протеста, като изказва съображения за допуснато нарушение на задълженията на съда по чл. 14 от НПК.

Подсъдимият Й. Л. Я. не се явява в съдебно заседание пред настоящата инстанция. Защитникът му поддържа становище за неоснователност на касационния протест.

Като съобрази депозираният протест, доводите на страните и след проверка на делото, Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, достигна до следните изводи:

С присъда № 118 от 25. 03. 2011 год. постановена по НОХД № 12 / 2011 год., състав на Окръжен съд – гр. Стара Загора, е признат подс. Й. Л. Я. за невинен в това, че през м. март 2005 год. в гр. ...., е поискал и приел от И. К. Г. дар за ... „.....“ – сумата от 5000 лв., която не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от длъжностно лице в системата на Изпълнителна агенция по горите, във връзка със службата му, за изграждане на „Довеждащ водопровод за водоснабдяване на Селищно образование „.....“ в землището на гр. .... и го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл. 304б, ал. 1 от НК. Със същата присъда, подс. Й. Л. Я. бил признат за невинен и в това, че през м. март 2005 год., в гр. Сливен, в качеството му на длъжностно лице – .... на гр. ...., с цел да набави имотна облага за ... „.....“ възбудил и поддържал заблуждение у И. К. Г. и с това му причини имотна вреда в размер на 5000 лв., поради и което бил оправдан по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление и по чл. 210, ал. 1, т. 3, пр. 1 във вр. с чл. 209, ал. 1 от НК.

Присъдата била протестирана от Окръжна прокуратура – гр. Сливен с искане да бъде отменена, като въззивния съд да постанови нова такава, с която подсъдимият бъде признат за виновен в извършване на престъпленията за които са му били повдигнати обвинения.

Срещу първоинстанционната присъда била депозирана и въззивна жалба от частния обвинител И. К. Г. с искане идентично на изложеното в протеста на Окръжна прокуратура – гр. Сливен.

Настоящата инстанция намира релеванните в протеста доводи, както и съображенията за допуснато нарушение на задълженията на съдилищата по смисъла на чл. 14 от НПК за неоснователни, поради отсъствие на допуснати от инстанциите по същество, в частност от въззивната инстанция, касационни нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Това е така поради следните съображения: Въз основа на комплексна преценка на събрания по предвидения процесуален ред доказателствен материал, Апелативен съд – гр. Пловдив и Окръжен съд – гр. Стара Загора законосъобразно са приели, че вината и авторството на твърдяните престъпления не са установени по изискуемия от закона, категоричен и несъмнен начин. Оценъчната дейност на доказателствената съвкупност, е извършена както от апелативния съд, така и от окръжния съд, при строго съблюдаване на принципа, залегнал в разпоредбата на чл. 14 НПК. Следва да се отбележи, че първоинстанционният съд е положил похвални усилия в изпълнение на задълженията си по чл. 107, ал. 2 и 3 от НПК и липсва нарушение на разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изр. 2-ро от НПК.

От своя страна, Апелативният съд - гр. Пловдив подробно и мотивирано е отговорил на доводите изложени във въззивния протест /наведени междувпрочем по същество и в касационния такъв/, като липсват допуснати каквито и да е било нарушения на изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Не е налице и твърдяното нарушение изразяващо се в неизпълнение на задълженията на съда вменени му с разпоредбата на чл. 14 от НПК. Апелативният съд е проверил изцяло правилността на протестираната и обжалвана присъда съобразно пределите на въззивната проверка визирани в разпоредбата на чл. 314 от НПК, като е бил извършен обстоен и аргументиран анализ на цялата доказателствена маса. Изложени са били в необходимата степен изводи, в частност, приобщените писмени доказателства касаещи реализиране на водоснабдяването на селищно образувание „...“ и извършената ревизия на дейността на футболния клуб. Внимателно са били анализирани и показанията на свид. А., като е била отчетена личната заинтересованост на този свидетел с оглед близостта и бизнес-контактите му с частния обвинител Г.. По същество, на базата на констатираната по делото доказателствена съвкупност и установената въз основа на нея фактическа обстановка, обосновано инстанциите по фактите са достигнали до извода, че обвинителната теза е разколебана в степен изключваща наличието на хипотезата на чл. 303, ал. 2 от НПК.

Така на първо място, обвинението за извършване на престъпление по чл. 304б, ал. 1 от НК е останало недоказано - липсват категорични доказателства подсъдимия да е искал и приемал от частния обвинител Г. дар за „...“, с обещание за упражняване на влияние върху неизвестно длъжностно лице от системата на ИАГ за реализиране на водоснабдяването на м. „...“, като деянието е останало недоказано не само от обективна, но и от субективна страна, а именно, прекия умисъл у подсъдимия за неправомерното облагодетелстване на клуба. Недоказано също така е останало и обвинението за извършване на престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 3, пр. 1 във вр. с чл. 209, ал. 1 от НК, а именно, подсъдимия в инкриминирания период и място да е въздействувал спрямо частния обвинител, за да създаде и впоследствие да утвърди в съзнанието на последния погрешна представа за определени обстоятелства, мотивирайки го да извърши акт на имуществено разпореждане, причинявайки му имотна вреда. Извън всякакво съмнение е обстоятелството, че съобразно разпоредбата на чл. 303 от НПК, присъдата не може да почива на предположения и съдът признава дадения подсъдим за виновен, само и единствено когато обвинението /обвиненията/ е доказано по несъмнен начин, което в конкретния случай не е сторено с изискваната от закона категоричност. Поради и това, правилно въззивната инстанция е упражнила своите правомощия по чл. 334, т. 6 от НПК.

Може да се обобщи в цялост, че липсват допуснати нарушения на правилата за проверка и оценка на доказателствата довели до неправилно приложение на закона, поради и което доводите изложени в протеста и конкретизацията сторена в съдебно заседание, се явяват изцяло неоснователни, обстоятелство обуславящо извода на ВКС, че атакуваното решение на Апелативен съд – гр. Пловдив, следва да бъде оставено в сила.

Поради всичко гореизложено и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, ВКС, I-во наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 102 от 21. 07. 2011 год., постановено по ВНОХД № 282 / 2011 год. по описа на Апелативен съд – гр. Пловдив.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]